

[Udenrigsministeren.]

hvert fald så kun tages som støtte for den henvendelse, vi fra dansk side vil foretage om at få lempet reglerne.

Hermed sluttede spørgsmålet, og spørgetiden var dermed til ende.

Den næste sag på dagsordenen var:

Valg af 17 medlemmer til et udvalg angående beretning til folketinget om Nordisk Råds 11. session.

Valgt blev: *K. B. Andersen, Albertsen, Kaj Andresen, Holger Eriksen, Lis Groes, Boye Hansen, Lysholt Hansen, Lund Jensen, Axel Sørensen, Erik Eriksen, N. Chr. Christensen, Harald Nielsen, Johan Poulsen, Marie Antoinette von Lowzow, Knud Thomsen, Poul Thomsen og Chr. Madsen.*

Den sidste sag på dagsordenen var:

Fortsættelse af forhandling om statsministerens redegørelse ved folketingsårets åbning.

(Foregående forhandling findes i tidenden sp. 117).

Forhandlingen genoptoges.

Aksel Larsen: Jeg ønsker ikke at være slem ved den redegørelse, den højtærede statsminister gav folketinget på åbningsdagen den 1. oktober, men jeg må konstatere, at dens reelle indhold stod i omvendt forhold til dens ordrigdom og længde. Det er simpelt hen udelukket, at denne redegørelse skulle kunne være en plan for det arbejde, som regeringen vil have skal udfolde sig, hvad angår regerieret og lovgivningsvirksomheden gennem et helt år.

Der blev i åbningstalen kun bebudet få lovforslag, jeg tror 19 i alt, og de var jo ikke alle sammen lige betydningsfulde. I øvrigt hørte vi en del mere om, på hvilke felter regeringen gjorde sig overvejelser, agtede at lægge planer, gjorde sig tanker, ville foranstalte undersøgelser eller ned sætte udvalg; men når selv et tidligere så stort konkret agitationsnummer som kildeskattens indførelse var forsinket ned i

bebudede undersøgelseres tågehav, blev det hele jo ikke synderlig mere håndgribeligt.

Der er naturligvis en forklaring på, at åbningstalen måtte blive sådan. Hvilken forklaring der så er den rigtige, skal jeg ikke kunne afgøre. Årsagen kan være, at regeringssamarbejdet ikke går så helt godt, og man må kun gennemføre, hvad begge partier er enige om; årsagen kan også være, at der inden for hvert af de to regeringspartier er en vis uenighed — eller for at anvende den af den højtærede statsminister og den socialdemokratiske ærede ordfører yndede terminologi — en vis splittelse. Det kan også være, fordi regeringen virkelig ikke har nogen store planer, eller måske fordi den synes, at situationen er så god, at et minimum af regereri og lovgivningsvirksomhed er tilstrækkeligt. Det kan endelig også være, fordi man ikke er sikker på at skulle fungere som regering ret længe endnu. Det kan være, regeringen har konkrete, men udtalte planer om snart at udskrive det valg, vi egentlig burde have haft i stedet for omsforliget i 1962, og selv om valget så kommer senere, end det burde være kommet, i hvert fald efter min politiske opfattelse, er det kun godt, men jeg ved altså ikke, hvad der er grunden til, at åbningstalen ganske vist i formen var god, men havde så lidt indhold.

Hvad der end er årsagen til, at den højtærede statsministers redegørelse fik den form og det indhold, den nu engang fik, så må det dog med anerkendelse siges, at den udenrigspolitiske del var ganske positiv og på væsentlige områder endda tilfredsstillende, ikke mindst sammenholdt med andre tidligere regeringserklæringer om Danmarks udenrigspolitik. Jeg tænker her i særdeleshed på den, som det synes mig, fuldtonende bekendelse til De Forenede Nationer og De Forenede Nationers politik som et hovedgrundlag for dansk udenrigspolitik. Tidligere hed det sig altid, når vi fik den slags redegørelser eller erklæringer fra regeringen, at Danmarks udenrigspolitik byggede på FN, på NATO og så i sidste instans på det nordiske samarbejde. I fjor var der en vis tendens til, at man først skulle sige tre gange NATO, derpå én gang De Forenede Nationer, og så skulle man til slut nævne Norden. Nu har vi statsministerens redegørelse, hvor der er et stort afsnit om forskellige elementer